BRÁTÁN ERZSÉBET

A VÍZ ŐRZŐJE

A víz őrzője

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2014

Minden jog fenntartva!

A nagy találkozás

Feron kissé szorongva várta a haverjait, ujjaival izgatottan dobolt az asztalon, attól tartott, nem fogják tolerálni a mondandóját. Az űrkocsma ablakából figyelte, hogy a sípszó után mikor bukkannak fel, szinte a semmiből. A sípot forgatta az ujjai között. Még nem fújt bele, még gondolkodott. Néha-néha a különösen változatos vendégekre is rápislantott, akik a világ minden tájáról idejártak ismerkedni, inni vagy különleges dolgokat megtudni. Elégedetten mosolygott azon, hogy az utóbbi években mekkorát változott a világ.

„Az ember elszakadt a Földtől és képes lett különböző planétákra utazgatni, nem beszélve az egyéb képességek felszínre töréséről.” – állapította meg.

Ez a hatalmas űrkocsma, akárcsak az egész bolygó, semleges területnek számított, itt egyetlen ősi ellenség sem eshetett egymásnak, mert az űrrendőrség azonnal letartóztatta, s jaj, volt annak, aki abba a börtönbe került.

„Onnan? Hah… A kiszabadulás esélye egyenlő a nullával.” – grimaszolt.

A foglyokat egy Föld körüli pályán keringő mesterséges bolygón tárolták több szinten, de nem is akárhogyan. Hibernálták és végeláthatatlan cellasorokban, félelmetes kapszulákban egymás

mellé sorakoztatták őket, akár egy raktárban a dobozokat. Feron sosem értette, miért.

„Hiszen ebből senkinek sem származik előnye, ráadásul iszonyú sokba kerülhet. Nem tudom, kik állnak a háttérben, vagyis kinek a tulajdonát képezi a bolygó, csak sejtem, hogy nem csupán sima tárolás húzódik az ügy mögött. Vicces, hogy éppen innen, a semleges bolygóról gyűjtik be a legtöbb páciensüket. Nem egyszer olyan banális semmiségért, hogy szólni merészelt a másik félnek, vagy nem bírta elviselni a sunyi ábrázatát. Persze, ha már kialakult a balhé, el sem engedik az illetőt… szimplán kivonják a forgalomból! Brrrr… Nem értem! Ha kiszabadulni nincs esély, élni úgyszintén, akkor minek? Jobb lenne, ha… esetleg… - legyintett - Á, a mai világban mégsem ölhetnek meg senkit, mert úgyis kitudódna és az Életvédő Bizottság súlyos büntetéseket róhat ki az elkövetőkre. Meg aztán nevetséges lenne egy sima összezördülés miatt egy élettel fizetni, bár így is az van… mert az már nem élet… ejnye, no, nem értem! Mire jó az a börtönbolygó?" – rázkódott meg.

Párszor járt ott is, szállított oda, de még neki, a legyőzhetetlennek is inába szállt a bátorsága. Alig várta, hogy a rakományt letehesse és minél előbb biztos távolságba kerüljön onnan. A félelemtől még a levegő is megfagyott a környéken… Az ellátmány egyébként mindig a kis létszámú személyzetnek érkezett, akiknek kéthavonta küldtek fel ételkapszulákat, némi friss ételt, tiszta vizet, és ha szükséges volt gyógyszereket, valamint felszerelést. Jól megfizették az űrfuvarost, aki a csábító ajánlatért cserébe esetenként súlyos árat fizetett. Életveszélyes küldetésnek számított, de mindig akadt valaki, aki megtette.

Feron megcsóválta a fejét, még mindig nem értette, mi folyik a bolygón.

„Súlyos gyanúm támadt, lehet, a nagyobb hatalmak is benne vannak? Vajon ki ellenőrzi, hogy miért kerültek oda a rabok?

Hol van ilyenkor az Életvédő Bizottság, akik még a hangyák életéért is felemelik a hangjukat? Akkor egy értelmes létező élete mennyit ér? Biztosra veszem, hogy kísérleteznek a foglyokkal, egy ilyen fegyintézetet a semmiért senki sem tart fenn. Talán ezért lehet ott harapni a félelmet…”

Újra végigpásztázta a nemzetségeket, akik szellemileg olyan szintre jutottak, hogy bármilyen lénnyel képesek voltak kommunikálni, mivel nem a nyelv volt a lényeg, hanem a gondolatátvitel. Ahhoz bármilyen addig érthetetlen nyelven makoghattak, megértették egymást. Számos érdekes, különös élőlény igyekezett eladni a portékáját, vagy venni valamit, amihez másutt nem juthatott hozzá. Nem mindig aranyban üzleteltek, bár kétségtelen, többnyire az volt a legnépszerűbb fizetőeszköz, hisz az aranyat minden planétán ismerték és használták. Az egyezség szerint a különféle népek szabadon kereskedhettek ebben a kocsmában, legyen az békaember, hüllő, sárkány, óriás, tündér, manó, bon, verc, kobold, metamorf, vagy bárki, akár még ember is, bár ők voltak ott a legritkább vendégek. Fentiek ismeretének ellenére a felek néha mégis összezördültek, hisz nem volt olyan egyszerű elfogadni mások másságát. Volt, akit az ormányok, másokat a hegyes fülek, a pikkelyes bőrök, esetleg a hatalmas farkak, vagy a méretes karmok idegesítettek. Ám egy „normális emberi külső” sem számított eltűrhetőnek. Akik pedig képesek voltak tüzet okádni, egyszer-egyszer megfeledkeztek magukról, olykor leégett a tárgyaló partner bajusza, a haja, netán az asztalterítők, vagy az ablakokon lógó függönyök.

Feront egy hasonló véletlen kipattant vita riasztotta fel magvas gondolataiból. Egy sárkány éppen leégette egy metamorf szemöldökét, amiért az óriási botránnyt csapott és az űrrendőrség felelősségre vonta a sárkányt. Rövidebb-hosszabb vita után a szerencsétlent láncra verték, s már vitték is a bíróság elé. Ahol az ilyeneket rendszerint elítélték, s mire észbe kaptak, egy kapszulában találták magukat.

„Badarság ezért egy élettel fizetni!” – ingatta a fejét.

A szokásos balhé után lenyugodtak a kedélyek és ment minden tovább az útján.

Erről jutottak eszébe a legjobb barátai, a verc és a metamorf…

„Ohó! A haverok, hát igen… Ők is nehezen férnek össze egymással, azért a találkozáshoz mindig semleges területet választunk. Azután, mikor újra, meg újra összebarátkoznak, már elmehetünk máshová is!” – jelent meg egy széles vigyor az arcán.

Közben felsejlett előtte, milyen vicces körülmények között ismerték meg egymást…

”Mikor Willenggel összefutottam, az volt életem legnagyobb sorsfordulója, egy csapásra örökre és végérvényesen megváltozott minden, más lény lettem… már nem mondom, hogy ember…” – bazsalygott a bajsza alatt.

Feron az óriás, így becézték a méretei miatt, bár ember volt, de a legmagasabb humanoidok sem értek a vállánál feljebb, ráadásul minden végtagján hat ujjal dicsekedhetett. Minden esetre, ahol csak megjelent, mindenhonnan kiemelkedett. Hosszú, sűrű göndör barna haja, izmos teste, és a mindenre elszánt nézése tekintélyt kölcsönzött neki. Sokan féltek tőle, mert akkorára nőtt, mások az ujjai számán szörnyedtek el, félve fogtak vele kezet, vagy messze elkerülték, „aki nem olyan, mint a többiek, attól tartani kell”, alapon, ne is lássák. Feron ezt már egy cseppet sem bánta, születésétől fogva magának való volt, bár gyermekkorában még sokszor lamentált a dolgokon.

„Miért éppen úgy nézek ki, ahogy, miért térek el az átlagembertől, talán épp a hat ujjamnak köszönhetem, hogy a gyermekek is idegenkedtek tőlem, állandóan kibabráltak velem, csúfoltak, aztán messzire menekültek, mert a megtorlástól

igencsak féltek… Azért a gúnynevem, hogy óriás, örökre rajtam ragadt!”

Bárhová ment, mindenütt eszébe jutott valakinek, hogy ekképp becézze. A sok bántás, kiközösítés, furcsaságát nem elnézés miatt egyre visszahúzódóbbá vált, s az évekkel ez egyre csak fokozódott, végül teljes remeteségbe burkolózott. Nem szívesen nyílt meg senkinek, pedig zordon külseje érző szívet takart, csak épp eme tulajdonságát senki sem akarta megismerni. Néha kihozták belőle az állatot, és mivel nem akart olyan lenni, inkább elkerülte az embereket, és velük együtt a vitát is. Nem sok időt töltött egy helyen. Mikor az édesanyja egyedül felnevelte, elbúcsúzott tőle, mondván, költözzön idegen helyre, ahol senki sem ismeri, és legalább nélküle élheti egy normális asszony életét. Feron nem akarta, hogy tovább bántsák miatta, ezért tervezte a költözködést. Ám az édesanyja nem költözött messzebb három falunál. Ott egy faluvégi kis házban kezdte meg az új életet, ahol még senki sem tudott róla semmit sem.

A régi otthonuk udvarán közösen ültettek egy fát az édesanyjával, mikor még hatéves volt, együtt gondozták, öntözték, s még akkor javasolta az asszony:

- Édes fiam, bárhol megpróbálsz gyökeret ereszteni, mindenütt ültess egy fát, ami majd jelzi, meddig kell ott maradnod.

Ez a mondata gyökeret eresztett a fiú fejében, ezért lelkesen locsolgatta a fájukat. S mikor el akart költözni, saját lábra állni, az édesanyja szomorúan összepakolt és kisétált a fához.

- Látod fiam, a mi fánk kezd elsorvadni, valóban itt az ideje másutt kikötnünk!

– Mintha éreztem volna… - simogatta meg Feron a fa törzsét.

– Bizony, érezted! – bólintott az asszony.

– Ne sorvadj el… elmegyünk, te pedig vigyázz magadra! Élj! – súgta a fának.

Azzal elkísérte az édesanyját az új lakhelyére, ahol az volt az első dolguk, hogy közösen fát ültessenek, amit attól fogva az asszony egyedül gondozott. Bár, mikor Feron hazatért, sosem mulasztotta el meglocsolni, megölelni és becézgetni a kis fát, aki ezt azzal hálálta meg, hogy óriásira nőtt, és gyönyörűen zöldellt.

Feron nyakába vette a nagyvilágot, jó messzire elvándorolt, ahol egy rengeteg erdő közepén vert tanyát.

„Édes fiam, bárhol megpróbálsz gyökeret ereszteni, mindenütt ültess egy fát, ami majd jelzi, meddig kell ott maradnod.” – hangzott fel a gondolataiban.

Ezt a tanácsot megfogadta, és az ő erdejében, a kis háza mellett is ültetett egy tölgyfát. A fa szépen nőtt, növekedett, s ő csodálattal gondozta. Szeretett az erdőben élni, de muszáj volt dolgoznia is, ha fenn akart maradni, mert teljesen önellátóként pusztán egy erdei állat szintjén éldegélhetett volna.

Néhanap iszonyúan magányosnak érezte magát, szép családról álmodott, aztán rendszerint elhessegette a gondolatot, félt megmutatni igaz önmagát, ennek gyökere abban mutatkozott meg, hogy nem szerette, ha az ujjait bámulták. Úgy vélte, senki nem lenne képes szeretni, mert mindenütt hat ujja van. Munkába temette az érzéseit. Olyan munkát vállalt, ahol nem kellett beszélnie és emberekkel foglalkoznia. Egy nemzetközi fuvarozócég bizonyult erre a legmegfelelőbbnek. Ott aztán senkinek sem tűnt fel, amikor óriási ládákat pakolt a kamionba. Senkit nem érdekelt, hogy mindenütt hat ujja van, hogy mogorva és magának való, bár általában munkáskesztyűt viselt, aminek a kisujjába két ujját préselte bele. Sima meló volt. Leszállította az árut és kész. Úttalan utakon vezetett a cél felé… Útközben hetekig egyetlen teremtett lélekkel sem találkozott. Egyszer-kétszer kapott egy-egy jobb

ajánlatot is, amiért több pénzt vehetett fel, például az űrbörtönbe való fuvarért. Az után három hét szabadság járt, amikor kipihenhette magát, a fizetségből pedig akár egy évig is megélhetett.

Az édesanyját néha felhívta videofonon, hogy megtudja, minden rendben van-e, sátoros ünnepeken és karácsonykor meglátogatta és vitt neki valami ajándékot, hogy azután újra eltűnjön a láthatárról…

Mindketten boldogok voltak, mert tudták, hogy léteznek és szeretik egymást.

Ám egyszer hiába hívogatta, nem vette fel sem a telefont, sem a videofont. Ezért Feron mindent hátrahagyva vezetett haza, de kiderült, hogy az asszony már nincs a házában. Mikor utánajárt, hol lehet, ő döbbent le a legjobban. Az édesanyja ugyanis néhanap furcsa dolgokat beszélt, de amikor ötvenöt éves múlt, az emberek számára úgy tűnt, teljesen megháborodott. Kis falujában olyasmiről kezdett mesélni, amit az orvosok elmebetegségnek diagnosztizáltak és bezárták egy szűk lyukba a bolondok közé, ahol az elmezavar tovább fokozódott. Feron hiába volt óriás, a törvény ellen semmit sem tehetett. Ettől még búsabbá és még magányosabbá vált. Hiába tervezgette, hogyan fogja kimenteni onnan, nem volt képes törvényes úton érvényt szerezni az akaratának.

„Az emberek szája iszonyúan csúnya, anyámnak sosem bocsátották meg, hogy nem árulta el, ki volt az igazi apám és hogyan esett meg… ezért üldözték el a saját szülei, ezért élt kitaszítottként. Ezért hagytam magára, de ott is kezdődött minden elölről. Kezdetben hiába faggatták az életéről, nem mondott semmit, amikor meg elmondta, bebörtönözték, de majd én kiszabadítom, ha addig élek is! Előbb, vagy utóbb megtalálom a módját!” – szorult ökölbe olykor a keze, s ha nem lett volna annyira

kemény, amennyire, biztosan kicsordult volna a könnye.

De mindig sikeresen visszafojtotta és tovább szőtte a gondolatait. Még most is könnybe lábadt a szeme, mikor eszébe jutott.

„Még magamnak sem mertem bevallani, mennyire érdekelt, ki volt az apám! Az én apám! Irigykedtem, amikor az iskolában megláttam a fiúk édesapját. Nem érdekelt volna, milyen, még az sem, ha elváltak volna, csak tudnám, hogy néz ki, csak ismerhetném teljes valójában! Ki vagy te? Azt hiszem, számomra örök kérdés marad… Jó lenne egyszer megtalálni, elé állni és azt mondani, apa, íme, a fiad! Mit szólna hozzá? Elszégyellné magát? Amit anya és Willeng mondott… hm… ki tudja, mi az igazság? Már tudom, mégis itt bujkál bennem, ki az apám, szeretném látni élőben, megtapintani, hogy létezik-e egyáltalán, s vajon mit gondolhat rólam… Miért hagyta el anyámat? Egyetlen szeretkezés volt és kész? Ennyi az élet, az én életem? Miért hagyta magára? Nem volt kíváncsi a fiára? Nem akarta látni, hogyan növök fel? Egyáltalán tud rólam? Tudja-e, hogy valahol, a világnak egy távoli vidékén él egy fia? Hol lehet ő? Él-e még? Nagyon hiányzik… magányos vagyok! Talán, ha nem így történt volna, minden más lenne?”

Elkomorodott.

Hatalmas vihar dúlt a lelkében, szíve majd’ kiugrott a helyéről, a tehetetlenség egyre emelkedett benne, a kitörni készülő vulkánt alig bírta visszafojtani. Aztán rájött, hol ül, és muszáj uralkodnia magán, ha nem akar az űrbörtönben kikötni. Egy idő után lassan csillapodni kezdett, mert eszébe jutott a tanyája. Az egész Univerzumban az volt az a biztos hely, ahová mindig hazatért vándorlásaiból megpihenni. Egyedül itt volt képes lenyugtatni magát, s ha útközben eszébe jutottak a mélyen elfojtott kérdései, mindig ezt a helyet idézte fel, hogy képes legyen

uralkodni magán. A madarak vidám énekét hallgatva, a kristálytiszta tóban úszkálva töltődött fel, dédelgette a fáját, hogy azután újult erővel folytathassa a világutazást. Ezeket a képeket, érzéseket, hangokat idézte fel. Bejárta a Földet keresztül-kasul, de még nem találta meg a lelki nyugalmát. Háborgott a lelke, dúlt benne az indulat, a tenni akarás, szívesen véghezvitt volna valamilyen nagydolgot, valami kiemelkedőt. Vágyott valami másra, mint addig. Tudta, hogy vár rá egy olyan feladat, amit még nem végzett el. Amellett szerette volna, ha van valami, ami egyedül az övé. S mivel apa nélkül nőtt fel, álmaiban megjelent egy fiú, aki az övé, egyedül az övé és ő megmutatja neki, milyen egy igazi jó apa. Ezért úgy döntött, ideje családot alapítani. Újra felsejlett előtte az álma, a szőke asszony és az aranyhajú kisfiú. Elérzékenyült s a szíve környékét furcsa, ismeretlen melegség árasztotta el.

„Senkim sincs a világon, jó lenne változtatni rajta… Egy család kellene, akik jóban-rosszban kitartanak, szeretik és segítik egymást. Amim van, az vajmi kevés, ettől több kell! Az otthonomat kell kibővíteni és abba megszerezni mindent, ami egy családalapításhoz szükséges. Valami különleges kincs kell, amivel nekiláthatok a nagybetűs életnek. Későn érő típus vagyok, de egy férfinek sohasem késő! Megismerkedek egy kedves és csodálatos asszonnyal, aki megajándékoz egy gyönyörű kisfiúval, aki olyan lesz, mint én voltam régen. Igen, régen, amikor még nem tudtam, mi vár rám az életben! Nem engedem, hogy a fiam is ennyire magányos legyen! Nem! Mindent megadok neki, megismertetem vele a világot, az apai szeretetet, az igazi boldogságot! S ha véletlenül neki is hat ujja lesz, egyet-egyet levágatok belőle, hogy ne menjen végig ezen az úton, amin én!” – döntötte el már régen, de az álmát még mindig nem adta fel.

Erejének teljében, s az álmok megvalósulásának reményében magabiztosan rótta az utakat, tudván, hogy egyszer eljön a nagy pillanat, a nagy találkozás.

„Talán éppen ez az!” – gondolta.

Nem félt senkitől és semmitől, mert ember még nem győzte le.

„Ember még nem…” - nevetett fel magában…

Nagyot sóhajtott és Willengre gondolt, aki úgy nézett ki, mint egy átlagos, de jó magas ember, egyedül a hosszúkás füle és a homlokán végighúzódó pikkelyes rész árulkodott róla, hogy nem a Földön született. Ám a fülét és a homlokát mindig eltakarta valami, vagy a szőkés bozontos haja, vagy a motoros kendője, így senki sem sejtett semmi különöset. Szerette a motorokat és az eszeveszett száguldást, mindent kipróbált, sohasem mutatkozott többször egymás után ugyanazon a helyen, veszélyesen élt. Az volt a jelszava:

”Ebben a testben egyszer élünk!” - s vidáman bőgette fel a motorját.

Feron elmosolyodott, hiszen tudta, hogy az a motor valójában nem motor, hanem egy univerzális járgány, ami hol motorrá, hol hajóvá, tengeralattjáróvá, vagy űrhajóvá képes átalakulni, attól függően, hogy a gazdája mit szeretne éppen, bár a Földön legtöbbször motornak használta. Öreg róka volt, aki bejárta már az egész Univerzumot, de legjobban a Föld nevű bolygó tetszett neki, mert ott a giga motorjával úgy száguldozhatott, hogy semmilyen közeg nem érte utol, sőt, a láthatatlan védőpajzs miatt a műholdak sem érzékelték, így büntetést sem kapott soha. Különben sem volt a Földön regisztrált lakos…

Előfordult, hogy a járőrök előtt úgy elhúzott, hogy azok észre sem vették. S bár néha az egyik felkapta a fejét:

- Te, láttál valamit?

– Én nem… - nyögte a másik.

– De mintha…

- Igen, mintha, csakhogy a műszerek nem jeleznek semmit… márpedig ezek jók, odanézz, most is 120-at mutatnak, utána! – intett az előttük elszáguldó jármű után.

A gyanútlan sebesség őrültet üldözőbe vették, alaposan megbírságolták, majd a következő áldozatig újra árgus szemekkel lesték a határt. Örömmel tették, élvezték, ha valakit lemeszelhettek. Minél több gyorshajtót kaptak el, annál nagyobb prémiumot zsebelhettek be, ezért figyeltek annyira.

Willeng ilyenkor iszonyú jót mulatott magában, hiszen mindent hallott. Imádott veszélyesen élni, ehhez jól jött az emberekétől jóval szélesebb hallástartománya, a mélyebb és magasabb zörejeket is azonnal meghallotta, ráadásul kilométerekről ki tudta szűrni az egymásba folyó hanghullámokat, így a háttérzajoktól képes volt elkülöníteni az emberi beszédet is. Willeng így értesült olyasmiről is, amiről mások nem.

Amúgy nehezen barátkozott, a kilétét senkinek nem akarta felfedni. Inkább magányos motorosként száguldozott a végtelen, s néha kihalt utakon. Élvezte, ha az embereket olyasmivel vette le a lábukról, amit azok még sohasem éltek át.

Feronnal is egy hasonló száguldozás közben ismerkedtek meg. Egyszer a sorsuk „véletlenül” összehozta őket.

Aznap mindketten egy szuper járgányt búgattak, Feron iszonyúan kíváncsi volt, vajon mennyit bír az új verdája, Willengnek pedig versenyezhetnékje támadt. Várta, hogy egy megfelelő partner akadjon horogra… Érezte, hogy itt az alkalom…

Feronban is megemelkedett az adrenalin szint.

Egy piros lámpánál úgy tűnt, rájuk kacsintott a szerencse, a kereszteződésben egy hozzá hasonló vagány férfi

türelmetlenkedett. Fel-felbúgatta a motort, alig bírta visszafogni, nehogy kilőjön. Aztán ismeretlenül egymásra néztek, és mikor zöldre váltott, együtt száguldoztak az autópályán, kifelé a nagyvárosból.

Feron minden áron le akarta előzni Willenget, aki szívesen belement az efféle halálos futamokba. Olyankor élvezte, hogy versenyezhet egy földlakóval. Magában kuncogva engedte majdnem nyerni, azután a cél előtt hirtelen belehúzott, és fénysebességgel száguldott el mellette. Akkor már órák óta tartott a verseny, már a sziklás hegyen folytatták, de a végeredmény még mindig nem dőlt el. Feronban egyre gyűlt a düh és azt tervezte, ha egyszer utoléri azt a pancsert, ezért még meglakol. Willeng a következő hajtűkanyarban nevetve várta be. Feron tiszta idegesen üvöltözött és mutogatott, kiugrott az autóból és felpaprikázva rohant az ismeretlen járgány felé.

– Te, haver idefigyelj! Szállj csak ki, hogy széttépjem a szádat! – üvöltötte.

Willeng hangosan kacagott, amivel az óriást tovább hergelte.

– Nem hallottad, mit mondtam? Vagy netán félsz? Azt akarod, hogy én kapjalak ki onnan? – hörögte Feron.

Willeng széles vigyorral, holt nyugodtan kinyitotta az ajtót, kiszállt és Feron fölé tornyosult. Az addig legyőzhetetlen igencsak megijedt az idegen méretei miatt, de azért, ha már ő kezdte, behúzott a gyomorszájába egy jó nagyot. Csakhogy Willeng meg sem mozdult, sőt olyan kemény volt a hasfala, hogy Feron ökle belesajdult. A nagy szájhős fájdalmában felszisszent, de még annál is jobban meglepődött attól, ami aztán következett.

– Ne erőlködj, haver, nem akarlak bántani! – vigyorgott Willeng.

– Még gúnyolódsz velem? Mi az, hogy nem akarsz bántani? – sziszegte az óriás.

– Elnézést… Nem szeretném kihasználni az erőfölényemet… de tényleg jó volt veled játszani! - vihogta széles jókedvében.

- Ez neked csak játék? – tajtékzott gyűlölettől fűtve.

Azzal egy jóval nagyobbat ütött bele Willeng pocakjába. A férfi nevetve tűrte, amitől Feron egyre idegesebbé vált. Ütötte-verte, ahol érte, de az ostromolt úgy állt ott, mint egy kőszobor, meg se nyikkant, ám Feron ökle egyre jobban sajgott. A sünit verő kutya jutott eszébe, aki az erősödő fájdalomtól, az emelkedő dühtől, és tehetetlenségtől egyre mérgesebbé válik, de mégsem hagyja abba. Amikor Willeng megunta, egy újjal meglökte a férfit, aki ettől repült vagy négy métert, hogy azután egy útszéli sziklának csapódva a földön landoljon. A hatalmas esés hirtelen kijózanította.

Feltápászkodott, leporolta magát és végre érdekelni kezdte, kivel van dolga. Elfeledkezve mogorva remeteségéről, kíváncsian fürkészte a másikat, mint egy újszülött gyermek, aki most csodálkozik rá először a világra.

– Ki vagy te? – nyögte ki mélyen ledöbbenve némi csend után.

– Na, végre, rátértünk a lényegre! – röhögte Willeng.

– Hogy hívnak?

– Mert, ha tudod, abból rájössz, ki vagyok?

– Izé… ö… nem… - vakargatta meg a feje búbját.

– Na, látod!

– Akkor kezdjük elölről…

– Jól látom? Baráti jobbot nyújtasz? – tettette a csodálkozót.

– Ha te is úgy akarod… Feron vagyok, az óriás… - nyújtotta a kezét.

- Nekem mindegy… szeretem a földlakókat! – fogott vele kezet, azonban akkor vette észre a hat ujját – Meg az óriásokat is. – tette hozzá vigyorogva.

– Hahaha, az csak a becenevem! – nevette Feron.

– Dehogy az, nézz magadra! Óriás vagy!

– Oké, elég a viccből, amúgy te is óriás vagy, nem?

– Nem… én a WX 43 - as bolygóról jöttem!

- Na, persze! Én meg az FX 42- esről!

– Olyan bolygó nincs!

– De olyan sincs, amilyet te mondtál! – nevette tovább Feron.

– Már hogyne lenne, csak ismerem a szülőhazám, te viszont úgy látom alaposan el vagy maradva…

- Ezt meg hogy érted?

– Ha még azt sem tudod, ki vagy valójában… és még te kérdezed tőlem, hogy ki vagyok? - csóválta a fejét.

– Jól van, elég a viccből! Nem számít, ki vagy és én ki vagyok! Versenyeztünk, nyertél, feldühítettél, le akartalak verni, de rájöttem… nehéz bevallanom, de te győztél, jóval erősebb vagy… - nyögte ki.

– Mindenkinél vannak gyengébbek és erősebbek is, nincs ebben semmi különös, ez nem erény, ez tény…

- Ne szerénykedj! Haver, ez komoly, tényleg ekkora erő van benned? Ilyet még nem pipáltam! Engem még senki sem tudott leverni, de elhajítani végképp nem! Benned emberemre akadtam! – csettintett elismerően.

– Csakhogy, ha már itt tartunk, nem vagyok ember… - csúszott ki Willeng ajkán.

- Hát akkor mi vagy?

– Humanoid, verc. – vágta rá gondolkodás nélkül.

– Verc? Hahaha! Fogadjunk, most találtad ki! Hogy az ördögbe lehet valakinek ilyen humora? – nevette Feron.

– Te csak ne nevessél, mert te meg óriás vagy!

– Persze, mert a szokásosnál egy kissé nagyobbra nőttem, biztosan első helyen álltam, amikor a magasságot osztották! No, de térjünk vissza rád! Ha verc vagy, mondd csak el nekem, hol látható a te bolygód, és miért nem fedeztük fel eddig? Na, erre varrjál gombot, haver!

– Nos… a földi technika alaposan alatta van a miénknek, de mi szeretjük a Földet! Ha tudnád, hányan élünk itt most is…

– Mindjárt sírok a nevetéstől! – törölgette a szemeit Feron.

– Tedd azt, de attól még nem leszel okosabb…

- Nem értem, mi van veled, és miért füllentesz? Túl sok sci-fit olvastál!

– Egyáltalán nem, nálunk nem divat a fantázia szülemények olvasása…

- Ha nem divat, akkor mit olvastok?

– Semmit…

- Semmit? És még én vagyok a tudatlan? Na, haver, hagyjál békén! – legyintett.

– Nem olvasással magoljuk be a tudást…

- Hanem?

– Na, ez az, amit neked nem biztos, hogy el tudnék magyarázni… - pislogott.

– Ugye? Tudtam! Lódítasz, és át akarsz verni! Azért mert sikerült egy fél fejjel magasabbra nőnöd, még nem kellene a kisebbet hülyítened!

– Oké, haver, akkor ezt nézd! – azzal félrehúzta a haját és megmutatta a fülét és a homlokát.

– Azta! Hű az anyja! Ezt mivel szerkesztetted oda?

– Miről beszélsz?

– Plasztikai műtét?

– Mi van?

- Megérinthetem?

– Tedd azt! – engedte meg.

Feron bűvölten tapogatta a homlokán lévő pikkelyes részt.

– Állati, teljesen igazinak tűnik!

– Mert az! De lépjünk már túl ezen… bevallom, még sohasem árultam el magam senkinek. Azt hiszem, éreztem, hogy te más vagy, mint a többi földlakó!

– Nocsak… - derült fel az arca.

- Viszont nálunk van egy szabály… Ha már megtudtad, vagy neutralizálnom kell téged, vagy megölnöm, vagy…

- Állj, és ne tovább! Nem veszek be minden marhaságot, akármit mutathatsz! Feront nem olyan fából faragták, de nem ám!

– Pedig muszáj lesz választanod…

- Nem akarok elfeledni mindent!

– Akkor, ha jól értem, a halált választod?

- Nem, nehogy már emiatt elvedd az életem, hisz épp most akarok új szintbe kezdeni! – magyarázott hitetlenkedve.

– Jó-jó, csak mondom, nálunk ez a szabály, s mivel nincs nálam a neutralizáló készülékem, ezért a második verzió marad… mégpedig az, hogy meg kell, öljelek! De ne aggódj, abszolút nem fog fájni, odaát minden szép és jó… - azzal megfogta a grabancát és megemelte, hogy ledobja a szakadékba.

- Hé, haver! Állj már le! Ne! Várj egy kicsit! Nem akarok meghalni! Még nem, és nem így! Biztos, hogy nincs más lehetőség? – üvöltözte miközben eszeveszetten kapálózott a levegőben.

– Csak ne vergődj annyira, mert nem bírlak tartani!

– Segítség! Valaki mentsen meg ettől az őrülttől!

- Akarsz még valamit mondani az utolsó szó jogán? – dobta fel, a levegőben megfordította és elkapta a lábait, úgy lógatta lefelé.

– Segítség! Jaj! Ne már! Ugye csak viccelsz? Ez nem jó nap a halálra! Ma nem terveztem még meghalni! – sopánkodott és fejjel lefelé lógva a verc szemébe nézett.

A verc döbbenten nézte egy ideig, majd hirtelen meggondolta magát.

– No, jól van, lásd, kivel van dolgod, megesett rajtad a szívem… akkor a harmadik lehetőséget választom! Hazaszáguldok

veled és ott neutralizállak!

– De én nem akarok neutralizálódni, én emlékezni akarok minden földi percre!

– Áh! Szóval most már elismered, hogy te sem vagy földlakó?

– Mindent elismerek, csak biztos talajt érezzek a lábam alatt!

– Oké, ahogy akarod! – felelte Willeng és letette az útra.

– Köszi… komolyan mondom, nem vagy normális! Képes lettél volna hidegvérrel lehajítani innen? – igazgatta magán a ruhát, miközben a félelmetes szakadékba pillantott.

– Persze, hiszen megtudtad, ki vagyok! Ez a törvény! A földlakók nem tudhatják meg, kik vagyunk! Még nem…

- Miért?

– Mert még nem elég fejlettek, még jobb, ha az ittlétünk titokban marad, még nem jött el az ideje, mert akkor kitörne a világok közötti háború, még nem értenék meg, még nem tudják felfogni agyilag… - mutatott a halántékára.

- Mikor jön el az ideje?

– Majd a jövőben, a ti időszámításotok szerint kb. úgy húszezer év múlva…

- Miért éppen akkor?

– Mert akkor értek utol minket a fejlődésben, bár kit tudja, mi akkor már hol járunk… lehet, sosem értek utol, csak nem maradunk ezen a szinten… a fejlődés nem reked meg, mindig tovább gyűrűzik, amíg… - és elharapta a szót.

– Amíg? – nézett kérdőn Feron.

– Amíg vége nem szakad, hogy újabb világ szülessen egy még magasabb szinten. Egyszer mindennek vége szakad, de a vég mindig valami újnak a kezdete…

- Áh, vagy úgy… - pislogott zavartan, mert egy szót sem értett az egészből.

– Igen… - bólintott a verc.